

PERIÒDIC POLÍTIIC VERMELL

—VENTA: 10 exemplars, 1 pesseta: Un número, 5 cèntims.—Sort a llum los dies dres ab to ta regularitat.—SUSCRIPCIÓ: Espanya, 1 pesseta trimestre; Extranjer, 2.—

LAS BODAS DEL PAPA

Mentre a doll grans tresors portan a Roma
pel pobre presoner que jeu en palla...

los molt mansos devots tan aixuts quedan
que l'ànima 'ls va al cel... de set y gana.

REGALOS DE BODA

****

No han anat vostres, estimats llegidors de la heretge TRAMONTANA, a veure la *exposició* de cal bisbe de Barcelona?

Oh, donchs no saben lo que s'han perdut. Ja no han de ser tan sols los alcaldes *bene-merits* los que 'ns *exposin*... a lo que vulgan, sino que tota una persona mitrada també pot *exposar*... a lo que ruri.

Aném al gra, que de palla ja 'n menjan molts exposicionistas.

Es lo cas que a darrers d'aquest any se fan las bodas del papa Lleó XIII.

Ab aixó de *bodar*, no 's pensin ara que 'l bon home va a casarse. Res d'aixó; los seus anys no estan per aquestas triflicas... ni 'l seu ofici admet mestressa a casa.

Las bodas que celebra aquest bon senyor son unas anomenadas *bodas d'or*, vamos, com si diguissim, encara que no siga, *bodas de quartos*; y baix aquest punt de vista ja no trobariam estrany, sino molt natural, que l'or corri en aquestas bodas de idem.

Y vetaquí per shont ja tenim explicat que 'ls catòlics de tot lo mon apolitin l'or ó cosa que s'ho valgui, y cap á Roma falta gent, ¡dich! faltan quartos.

Lo bisbat de Barcelona no podia quedar-se ençera ¡que es cast! en aquesta qüestió d'honor, y tots los catòlics de la nostra mitra s'han donat bona manya en preparar lo regal al... al... al... vamos, al *navi* de las bodas d'or no sé dirho d'altra manera.

Y á cal bisbe n'han fet la parada, l'encant cast be, de tots los regalos de boda recullits en aquest bisbat.

Com se tracta d'Exposició, en Rius y Tauler també hi ha ficat bass; es á dir, hi ha ficat municipals, que no deixen de ser bonas basses d'exposició. Si per la universal tenen d'apendre 'l francés, trobo estrany que per la bisbesca no 'ls hagi fet estudiar llatí. Aixís potser la concurrencia hauria anat més *latina* per aquells salons. Entremhi.

Primer cop de vista: Una gran safata, ab un rétol demanant quartos pel *navi*. Ja hi som: la devoció sempre comensa a manifestarse atacant la butxaca. Si 'l laudano fes tant de mal als micsrobis, ¡no moriria ningú del cólera!

Mes deixemnos de quartos y mirém las *especies*.

Verdadersment sembla un viatge per una mossa de molts pretensions.

Jo no sé com vesteix lo Papa pera celebrar sas bodas; lo que 'm va semblar veure allí van ser moltes prendas de roba com enaguas, faldillas, chambras, etc., etc., tot ple de brodats de aquells que se 'n diu *traball de presidari*, pel temps que s'hi mata fencho. Analisat l'autor, casi tot resulta fet per monjas. Al fi gent desocupada.

De casullas y coixins shont l'or abunda, ja poden demanare, casi tot també regalat per convents y altres corporacions religiosas. Tot alló val un dineral incalculable.

Si ab tals exposicions de riquesas se proposan fer creure als feligresos las *necessitats* que passen los ministres de la religió catòlica, han ben errat hola.

Lo clero que té diners pera despendres de tals valors, es riquíssim sens cap dubte.

Y 'l papa que reb tals regalos d'un sol dels moltíssims bisbats que n'hi farán, té de reunir més millions que péis no hi ha á la cua d'un ruxh.

Si al comensament s'hi veje una safata pidolant quartos, al final s'hi trobava un objecte piadós fet ab monedas d'or. La inventiva catòlica estava en tot alló representada per uns rosaris en que cada gra era un durillo d'or vell; eran dobles de quatre duros; la creu de baix estava formada ab deu ó dotze de las mateixas monedas, y per sancristó ó medalla hi havia una unsa d'or en passa.

Y aquesta *piadosa* prenda colocada al mitj d'un altar en que hi havia 'ls regalos de més valor; aquestos rosaris penjant d'una custodia, en mitj de dos copos y voltajats de cízlers, no semblava sino que s'havian proposat demostrar als visitants, per medi del simbolisme, que en mitj de lo més sant y sagrat d'una religió, sempre s'hi troban lés diners.

Y sortirem del palau del bisbe pensant en quantas familias famolencas podrian viure ab aquellas riquesas, y en quin cas fan los catòlics d'aquellas paraulas de son Mestre, quan deya que «primer passaria un elefant pel cos d'una agulla que entraria un rich per las portas del cel.»

(QUE FA LA JUSTICIA)

***

Ja sab casi tothom á Barcelona que entre las *industrias d'enganyar* al próxim, figura, y no en darrer terme, la de *fer las cartas*.

Un home ó dona ab més set de diners que conciencia, agafa unas cartas, y fent varias ridiculesas pera donar solemnitat á sas pillañas, pretent endevinar lo que necessita saber sa víctima, que acut allí molts cops pel desconsol d'una desgracia, altre per desitjos ílicitos y sempre per sobre de ignorancia y fanatismo.

Mes si fins avuy aquestas cosas, que tenen castigada sa acció en l'article 554 del vigent Códich penal, no havian gosat mai á presentarse descaradament, tement, tal vegada més que á la justicia, l'esclat d'inflagació que sa infamant industria podria provocar en lo públich ilustrat y decent, aquestos darrers dias ha arribat lo desvergonyment d'aquestos estafas públics al extrem d'anunciar-se ni més ni menos que si 's tractés d'un menje ó qualsevulga altra professió legal y digna.

Lo diumenje passat, de las nou en amunt del matí, se repartian profusament en lo mercat de Sant Antoni uns cromos ahont al darrera s'hi llegia 'l següent anunci, que no alterem en lo més mínim y fins procurem imitar en lo possible:

Calle Parlamento, núm. 31, 1.º, 2.º

SE HACEN LAS CARTAS

Y SE ADVISAN MUCHAS COSAS

SE DA REMEDIO

PARA COSAS QUE ALLI SE DA EXPLICACION AL QUE LO DESEA.

Y MATRIMONIOS

QUE NO VIVEN CONFORMES SE LES HACE VIVIR BIEN.

Ara be; lo mercat de Sant Antoni estava ple de municipals y demés agents de las autoritats que podian veure aqüll report de follas que anunciavan una estafa pública; ¡lou detingut qui ho repartia? No, que sapiguem. Sab la autoritat aquesta casa d'estafa? Si no ho sab, nosaltres la denunciem, y guardem un d'aquestos tan vergonyosos com indecents anuncis pera posar á sa disposició.

Tanta feyna tenen las autoritats y 'l digníssim ministéri Fiscal de S. M., que no pugan distreure algun rato sa preciosa atenció,—encara que siga á costa d'estalviar á LA TRAMONTANA alguna nova denuncia,—y enterarse del anunci que avuy denunciem nosaltres á n'ell y á la opinió pública, pera que s'eviti 'l desvergonyment d'aquestas personas que 's dedican á viure ab tals enganyos á costa de la ignorancia dels quins allí ecudeixen y de la tranquillitat de sas familias?

Lo temps nos donará la resposta, ja que avuy no insistim més porque tractantse de justicia... francament, estém escamats.

CARTAS DE FORA

****

Sr. Director de LA TRAMONTANA.

Vilanova y Geltrú 18 Octubre de 1887.

Molt Sr. meu: Comensaré pera dirli que mentres la manifestació obrera demanava pa y treball á la plassa de la Constitució, l'Ajuntament, en plena sessió, aprobava donar 6250 pessetas de pensió per un any als escolapios. Pera ebndre tal regalo los pares negres de aquesta vila, s'ha acudit á tota mena d'intrigas, juganthi bon paper las donas de més de un regidor y de més de dos de la junta municipal d'associats. Vegin que 's pot esperar d'un Ajuntament que dona 'ls quartos á qui no 's necessita, haventhi tantas necessitats á la vila y estant lo municipi tan empenyat com está 'l nostre.

Lo Sr. Pere, rector de la Geltrú, diumenje passat també va fer una predica demanant quartos y objectes pera regalar al papa. Com hi ha mon, estem be per tals músicas! Aquesta gent no deixa estar may ni un centim en sossego á la butxaca.

També á la iglesia dels Josepets aquesta setmana y la passada van ferhi funció las *persianas*, ¡dich! *teresianas*, y per cert que tals funcions tingueren la seva part divertida. Figuris que 'l predicar-me las empen ab un tal Satanás, que encara no sab si es home ó dona, y deya que aquest senyor ó senyora feya com lo capitá d'una batalla, que no sabent com entrar á la plassa, volta, volta, y allí ahont ven una part flaca hi planta 'l fort, aixís ell (en Saranás) volta, volta, y allí ahont troba forat obert s'hi fica. Ententí vost, Sr. Director, res de tal desgavell de paraulas: Donchs igual los que l'escoltavam. Un altre dia li parlaré d'un club de berlines que tenim aquí.

Ara passo á enterarlo d'un altre fet que no deixa de ser curiós.

Es lo cas que en aquesta vila hi ha una familia libre-pensadora que fa uns quatre anys casaren civilment una filla ab un jove que digué ser liberal y renegå del catolicisme al casarse pel civil.

Després lo novell matrimoni tingué una filla, y 's doná 'l cas raro de que 'l pare volia que los batejada catòlicament y la mare no ho va permetre.

Tal fou la tibantó de relacions en aquest matrimoni pel ditxós bateig, que al fi se separaren marit y muller; pero la dona lográ quedar-se ab la criatura pera evitor que la fessin catòlica contra sa voluntat.

Passá mitj any, y 'l rector de Sant Antoni, convingut ab un advocat de la crosta de baix, tractá d'arrencar del alcalde de llavors, D. Joseph Pollés, una ordre pera la mare de la criatura pera entregarla á son pare á fi de ser batejada. Aquell alcalde se nega en rodó á tal exigencia, donant bona llió al advocat llanut y al reverent, y tingueren que ser deslligats los coixes que ja estavan amansit per la ceremonia, y 'l rector va tindre de desar los transets de fer cristians pera millor ocasió.

Mes com al mon hi ha gent per tot, y lo que se fan uns fan altres, 'l alcalde actual no haurá apreciat igual que 'l alcalde passat aquest embull, y avuy, que la nena té ja tres anys, se ha enviat un agent de la autoritat á la mare de dita nena pera que, en recado del alcalde, entregués la filla á son pare. Mes tampoch ha reixit lo nou ardit clerical, puig la familia lliure pensadora se menjà la partida á temps, y la noya era ja fora de Vilanova quan la foren á buscar.

Segona vegada de quedar-se ab un pam de nas los *batejats* y fi del segon acte d'aquella comedia religiosa.

Si passa res més de nou ja n'hi faré cinch centims.

— X. X. —

Agramunt 16 Octubre de 1887.

Company d'infern: A duas horas d'aquest poble hi ha un rector, ó més ben dit un ruxhotor, puig va coix d'una cama, que es una verdadera especialitat en son género. Figuris un home tossut com ell sol, ab forsa de matxo, entenment de burro, insinis de carca-mal, y talla de guardia-civil. Ab tals condicions, no es estrany que igual se dediqui á dir missa que á renegar, com á domar burros-pares, que es lo seu fort. Per més que li hagi costat molts renys y algun cásich de sos superiors, ell no pot estar-se d'ensenyar burros á reproduhirse.

Se posa 'l reverent de quatre grapas vestit ab la sotana, y ab la boca finita á la perfecció un soroll de cap y cua que fan las burrias; llavors contan que 'l animal (no 'l rector, lo burro), al veure aquell bulto negre y sentir tan perfectíssims brams pren per altre al reverent, y més de un cop ha succedit que aquest s'ha trobat bestialment agafat pel coll més estret del que convenia á la seguretat de sa riquesa persona. En arriban á tal resultat ja 's dona la feyna per llesta, lo burro queda ben preparat á ser burro pare per obra y gracia del rector, que cobra en diners ó en especies lo premi de son tan raió com desconegut talent.

Després d'exposar tals fets del rector de qui li parlo, vegi si es possible concedir la rabó als lliure-pensadors quan diuben que 'l clero no serveix per res.

— Sret —

Cervera 16 Octubre de 1887.

Molt Sr. meu: Lo diamenje penúltim va tindre lloch en aquesta població lo pas comichirlich en un acte y 625 quadros (que eran las donas que hi anavan) que porta per nom *Lo rosari de la aurora*, y que pels carrers de aquesta ciutat se representa tots los diumenys d' Octubre de cada any.

Y va succehir que un venedor de fruyta va cydiarse més de la seva feyna que dels autoristas, per lo qual va acostarseli un reverent ab fama de carca, y li va dir que 's tregues la gorra, a lo que li contestà l' aludid que no li donava la gana de treuresela ni per ell ni per totes las donas que guiava, ni son decoro li permetia treuresela mentres ell no 's tregues la que portava, replicant lo capellà que l' altre tenia obligació de treuresela y ell no, y l' venedor digué que sa obligació la sabia millor que cap ruc negre, puig ell s' estava fent la seva feyna sens molestar a ningú, mentres que 's del rosari molestavan a tothom, com feya aquell capellà insultantio a n' ell, que no li havia dit res.

Algunas donas del remat pengueren part en la disputa relunfuyant contra l' venedor de fruyta, lo que feu que aquest las engegues a á dida dignes al ensotant que anés a posar en fila aquellas donas, que semblavan un remat escampat, y allí tenia la feyna l' reverent.

Resultat: que després de divertirli en gran los que tal sentiren, l' estanya-paellas mistich se n' aná ab la cúa entre camas y la rabia al cos, y l' venedor quedá satisfet per no haverse deixat trepitjar per un que era igual a ell.

Res més per avuy. Si passa cosa que valgui la pena en aquestos roris, ja l' posaré al corrent.

J. T. y V.

BONA CASSERA:

Quan enar las estrelletas brillavian per lo cel naxerant las fiores que 's flayren sempre ab anbel, carregat ab ma escopeta, lo tallo a mon costat, y al seró duhen la espeta, a casar guis hi anst. Quan la aurora puetavia ja passava pel torrent, y quan la terra pejava la 's sol pur y respindient brillavian las aucellas que elegen ariavan vol, entonant llurs cantarelles més d' un gentil roumuj. No trobant a gust la casa per la terra, baixan al pla, y perdent ja la caraxxa per no poder dispará, veig de solta que s' anava mon ca e remenant la cúa. —Calla, que ja entrem en dansa! que es allí! sembla una grua! — Cubert per la margerada m' atanso fins a l'ho tract, y quan tinch l' arma apuntada surt lo maldit berró del seuyor rucor Vallbona, que a l'ant a dret y a l'ort ab la seva majorjona jugavan a cabell-fort.

J. NIXE DOWNING

(Ja saben que havem tingut aquestos derrers dias un vapor al port que portava l' cólera) No rigniu, no, que la cosa va de veras. Ja sé que no hi ha pitjor pense que frares y conservadors, pero l' cólera també volia visitarnos d' una manera jesuítica. Los mails son aixis, ells ab ells se conciaten. Y als tarugos, frares y benemérits d' aquesta ciutat, volia ferlos una visita l' Morbo.

Qué haure passat en nostre port, pera que desde Madrid se suspengués telegraficament de son empleo al director, un metje, lo secretari y un celador de la Sanitat?

Te algo que veure aquesta noticia ab la entrada del vapor *La France*, que portava colerics a bordo?

Aquesta irregular suspensió d' empleos me

sembra que porta la farum d' altres diferentas irregularitats.

A Madrid hi ha hagut un Congrés de literats y artistas espanyols y estrangers pera ocuparse de la conveniencia d' una legislació internacional sobre la propietat artistica y literaria.

Després d' acabadas las sevas tasques, en la última sessió aprobaren per unanimitat una proposició demanant al govern espanyol que concedís una amplia amnistia pels mol anomenats delictes d' impremta.

No podem considerar justa la tal amnistia, per la senzilla rahó de considerar alsament injust tot castich y tota traba oposada a la lliure emissió del pensament; mes donada la injusticia de la llei vigent, no podem per menos de aplaudir l' últim acte del Congrés de literats y artistas.

Per més que l' govern, devant de tal petició, fassi orelles de conservador.

Las autoridades de Madrid, pera obsequiar als congressistes estrangers, organisaren funciones de cant y ball flamench, corridas de toros, y un tiberi al Escorial.

Deixem lo flamench y los toros y no 'ns preocupem de cóm deuriem pendre 's estrangers tals obsequis, pera ficarnos en l' únic serrio de son festejament: lo viaje de recreo al Escorial.

En ell s' hi notaren los següents contrasentits.

Una Diputación provincial monárquica va fer tocar La Marsellesa; un president demócrata feu un discurs conservador; un frare predicá ideas liberals; y un republicá, en Castelar, va brindar pels reys.

Sortim que 's literats ja deuriem saber que la Espanya es lo país dels vice-veras.

Que sino, s' haurian cregut que estavan en un gran manicomi.

Ja no 's porta pressa a reunir los Cortes. Y en lloch de la segona quinzena d' Octubre, s' anuncia la convocatoriá per la primera de Desembre.

Ja 's veu la intenció: menjar-se l' gall de Nadal a Madrid.

Per la conveniencia dels turros nacionals, que allí tant abundan.

En tant las reformas políticas juben tranquilas.

Mes ja podem resignarnos ben tranquils a tal retrás.

Que pel que fan nostros polítichs reunits en Cortes, no importa.

Prou que anant a la Boqueria se sent fer la pescatera.

Tots los discrepans del partit fusionista han reiterat son més sincer scatement al que ara diuhen jefe indiscutible, Sr. Sagasta.

Se comprén. Los gastos del estiu necessitan refors.

Y no queda més remey que posar la patria a la altura de la política.

Que es lo sol que més escalfa.

De Madrid ja han autorisat la matansa de tocinos.

A veure si ara 's frares gosarán a anar pels carrers.

Un emigrant zorrillista, lo Sr. Garcia Ladave, ha portat als tribunals al Bruxi, per haverse permés aquest diari la broma de donar la esgarriadora noticia de que d' senyor habia sigut condemnat a sis anys de prestir per delictes comú.

Vaja, gueto, ves ab més cuydad a entreban-carie.

Que la por als revolucionaris te la perdre la xaveta.

Y una caygada a la teva edat porta malas conseqüencias.

A Sevilla han agafat los polissons un home de be per un lladre, y l' han tingut tancat per afiri una bona pila de dias.

Ca, si la policia d' Espanya no més serveja per la escena dels ratas de *La Gran via*.

A Valencia van agafarse uns fabricants de bitllets de banc falsos.

Be, fins aquí molt be. Los agafats havian ja fet una fortuna en sa lucrativa industria.

Ja no va tan be. Y 's posaren malalis poch després d' haver sigut agafats.

Mal senyal. Y foren portats a un hospital y no a la presó.

Malo, malo, malo. Y un cop allí, s' escaparen, sens que ho vegessin los que 's vigilavan.

Y aquí acabo perquè 's fiscal... entesos.

Perque la masoneria a Madrid ha sigut reconeguda com associació legal, *Lo Crit de la Patria* y demas companys en carcernderisme bram que es un gust.

Anéu queixantros, anéu. Aixó os servirá d' ensig pera cridar de debé algun dia.

Quan se os apliqui la mostassa revolucionaria.

L' alcalde y l' regidor sindich de Morella estan processats per haver capitanejat una partida de fanatichs que anava apedregant las casas dels liberals.

Etemplars carcas de tal magnitud no necessitan comentaris.

Sino una ametralladora.

Los esquerrans tornan a estar bellicosos pess pujar al poder.

Aquesta olorita que senten del estufat nacional no 's deixa viure.

Alguns periódichs s' estranyan de que a la presó de nostra ciutat hi hagí un jesuita pres, lo pare Lluís Foix, per certas trampas fetas en la celebració d' un matrimoni.

Comprehen la extranyesa.

Será de pensar ab los jesuítas que hi ha y 's que tindria d' haverhi.

Que efectivament acusan una diferencia proe extranya.

Onze m'l duros y un plico han desaparecut de la caixa del Ajuntament de la Corunya.

Vaja, un conservador més que ha fet carrera.

Alló de la venta de las condecoracions francesas es un gust.

Ja ballan dos d' punts generals a la presó, varios nobles a dret d' entrarhi, y l' mateix genre del president de la República sembla que está compromés.

No pot negarse que aixó acusa una gran corrupcion en altas esferas de la República francesa, mes no es menos la vileza de las classes elevadas d' altres paisos, encara que l' lloch no hagi sortit a la superficie.

Aquí a Espanya, per exemple, si s' descubría una immoralitat aixis ningú 'n sabria res.

Se tiraria terra al assumpto y en paus.

Y tot se reduiria a denunciar alguns periódichs que 'n parlessin.

Torna a dirse que l' sultan de Marruecos ha recavayt, y que de consegüent altra volta sentim de prepararnos a la conquista d' aquella terra.

Se comprén aquesta ser de conquista.

Per d' Espanya y d' España un sol país ha sigut sempre lo somni d' aurat de nostros monárquichs.

Y ara deuben esperar pasarlo en práctica.

Ja ha arribat en Canaves a Madrid, y allí 's farà l' casori dintre de pochos dias.

Repetico que li probl.

Y que no pensí més que ab la novia.

Sobretot aixó.

Potser aixis nos deixará tranquils algun temps.

Habem rebut los primers numeros de *La Papióna*, setmanari catalá que ha comensat a veure la llum pública a Buenos Ayres baix la direcció de nostre país y amic en Baldomero Pujadas.

Com a més de defensar los interessos de Catalunya en aquellas lluyanas terras, soste ideas liberals avansadas, no cal dir quan nos ha

complacut la visita de La Papallona, ab la qui establim ab molt gust lo cambi, desitjantli tota mena de prosperitats y llarga vida.

També havem rebut lo primer número de La Veu del Centre Catalá, publicat per aquesta corporació de nostra ciutat. Ab gust establim lo cambi, desitjantli molta salut y pòchs recados del fiscal.

PROP DEL BESOS

A la vorota de la ribera del fresch Besó, al't va veure ma primerenca passió d' amor. Ella sentada demunt de l' herba donava goig. Jo la mirava com la sucellera mira a la flor. Tu n' ets la reina de ma existencia, li deya jo, iqui de tot beure ne pogoda rebre las impresions. Estimam vna, no m' atormenta tant lo meu cor! dónam la gloria del teu carinyo porque estich foll. Del meu martiri no n' faas arma per dam la mort, no m' desenganyis, goig de ma vida, no m' tornis bog. I la mirava... y se somreya de ma passió, y ab ma mirada jo li enviava un raig de foch. S' enrajolava, jo m' enardia, y crech que te dos, ipla que sentiam l' ardenta flama de la passió! Estimam, nena! y repetia cegat d' amor, mira com besa l' oreig las canyas d' aqul' l' herba. Contempla l' aube com ne despunta y 'na mostra l' torn, y la sucellada com la saluda ab sa canoa! Mira las ayguas com van llaqueant! tot es harmós, pro tu, nineta, má ho ets encara que tu aixó. Vna a mana braxos, dónam la vida ab ton amor, que l' meu m' abraza ja las entanyas... tot, tot es foch! Pel cel, nineta, no m' desenganyis, don un petó... pietat voldria que tu tinguessis de lo meu cor, que per tu plora, per tu sapira, per tu bat fort, com si hi nesses dins d' ell, collada d' esperverons. M' estimas dgas... ¡ah, no m' contestas! Deu me perdo, pero sospito que ma fossana serà l' Besos. No m' contestava per ma desditxa, y era ¡dissort! porque ella estava molt enfeynada menjant ca' gols. JOAQUIN AYNE R.

Si algu de nos llegidors coneix al rector de Cardona, no estaria per demés que li preguntés qué sab, si es que n' sab algo, d' un assumpto d' una massa que s' tenia de casar trobantse en estat interessanti, y que l' capellá que tenia de casarla volgué tocar la questió hns a estarne ben cert, y forasá l' argument de tal manera, que després lo nuvi ha exigit trescents duros a la reverencia per indemnissació de danys y perjudici, so pena d' emborbar lo fet, en que la nova s' considera no hi tingué culpa. Y a vosté, D. Ctrlos; (qué n' hi sembla de aquestos actes) (qué va que vosté no fora capás de ferlos)?

En mitj de un carrer de Sevilla, á entrada de foch, un burrot negre seguia una massa de bon garbo, prenentli ferli l' Tenorio. Ella l' enjegá á fregar més de tres cops; pero l' reverent, calent d' orelhas, no amaynava. Arribant á un carreró foch, acosta lo pater lo morro á la orelha de la massa, y aquesta s' gira en sech y li triplicá la confirmació per las

galtes hns á ferli sortir del de dir missa per la boca.

Escorregut lo tonsurat, entrá en la més próxima iglesia á pregar pels que van errats de comptes.

Los vehins de Rivas d' Andalucia s' han queixas al bisbe de Málaga de que l' rector los deixa sense auals espiritual al poble, anant pel mont vestit de persona y en busca de aventuras.

Dimontri de vehins. Vetaquí un rector que pretaot que s' civilisin. Y ells no ho saben agrahir.

A lbars d' Urgell hi ha un clerich, que fa pòchs días tingué la poca laxa de dir desde l' cubell sagrat que com que sos feligresos eran liberals, pregava á Deu que ls enviés un bon castich, tal com que s' enfonzés la iglesia quan tots fossin dintre.

Y que d'ouha entendre per Deu, moral, religió, bondat, etc., aquestos clerimicos tan salvajes!

Ha sigut expulsat del Centre cerca de La Bisbal un repartidor, pel delict de haver repartit El Eco Bisbalense, periódich liberal de aquella vila.

M' alegro d' aquest s intolerancias. Que ls carcas se presentin tal qual son es lo que convé.

Y no queda persona sana que ls puga veure sense sentir repugnancia.

Oribuela si que es un país modelo. Figúrat, amich lector, que entre freres y toteros y toteros y freres, han fet una barreja que ja no hi ha cap ánima piadosa que n' puga treure res en net.

La plassa de toros está á la sombra del convent, y la barrilla dels tendidos se confon moltas vegadas ab la monotonía de las salmodias frarecas.

Pero la intimitat es encara més estreta. S' han vist toros enxiquerats en la que fou sagristia de un convent de clarissas, y ara hi ha establerta una sagristia de franciscans en lo que fou xiquero de toros.

Sembla que plassa y convent se confonen en una sola casa, formant un sol edifici representant la barbarie y l' embrutiment.

Los carrers se troban plens d' hibits, que s' fican á la primera porta que troban, com rata empavada per famolench gat.

No hi ha gayres familias que no rebin la divina gracia en forma de visita de capellá ó de frare, los quals sembla que han convertit la població en immens monastir.

Convindria que aquells vehins aprenguessin be aquesta canó:

Quan un frare entra á una casa y la dona te filicia, no preguntú qui es lo pare d' aquells pobres angelats.

Lo bisbe de la Seu d' Urgell ha disparat tal pastoral á sos feligresos, cridantlos á defensar la fe de Cristo fins á morir, que ella sola basta pera probar hns á quin punt pot dirse al actual govern liberal, tolerant tals mitraladas.

Cria bisbes que t' treuran los ulls.

Un alemany ha sigut sorprés en la catedral d' Orense mentre alanyava ls quartos d' una caixa de las ánimas.

Lo pitjor no es pas que l' alemany procuri treure ls diners de tal caixaeta.

Sino que encara hi hagi espanyols que n' hi tirin.

Mentres remullavan lo cap d' una criatura á la parroquia de Sant Martí de Valencia, van afanar lo rellorje al padri.

Y no fou aixó lo pitjor, sino que á consequéncia d' haverse queixat lo robat aludint á la mena de gent que va per las iglesias, va ser detingut y entregat als tribunals.

Bravissim! D' aquesta feta si que escarmenta. Y may més entra á cap iglesia.

CANTARELLAS

La politica es un ioch dels más muertos, segons crech, puig lo poble, que may joga, es sempre l' qui més hi perd.

La corona del treball, es corona más sagrada que la que en son cap de pe ostentan alguns monarcas.

No conoixes la politica en tenir idees fermas, solo consisteix tal obra en portar la pauxa plana.

Estaban molta que l' socialisme va contra la humanitat, y aixó es mentida; puig l' home lluyt contra ell mateix va.

XARADA

Musical es de sigü la fin, en los rios molti s' hi amuntona segona; es un pronon en francés la tres. Y si encara no has comprés lo total de la xarada, es allas molt usadí per home, lo ha dos tres.

J. SERRA

TERS DE SILABAS

Substituir los pichs ab lletres que, llegidas horizontal y verticalment, digan: la primera ravia, una saracua; la segona, un escull; y la tercera, una ciutat catalana.

R. ALONSO

TRENCA-CLOSCAS

D. Nifre Oca vol llogater Combinar aquestas lletres de manera que donguin lo nom d' un drama catalá.

P. COLX

ANAGRAMA

Deix en Joan ab furor; Tot tot á molt ha fet por.

C. SALAS

GEROGLIFICH

X
BRI
Lo Lo
PAR
TT

UN CLERICO

SOLUCIONS

À LAS CATORIAS DEL NÚMERO PASAT

XARADA: — Co-ro-la. CONVERSA: — Carlot. ROMBO: — B. Cap. BARR. PEU. A. MUDANZA: — Geroni. GERANI. GEROGLIFICH: — Com més capellans més majordonas.

Barcelona.—Tipografia LA ACADEMIA, Ronda de la Universitat, 8

CORRESPONDENCIA ADMINISTRATIVA

A. V. (Malgrat).—Rebuta los salios. F. P. S. (Lleyda).—Id. la letra. M. M. (Gerona).—Envia los fallatos. J. M. (Igualada).—Fet l' augment del pedido y envia los dos darrera folletos. J. J. (Rusafel).—Rebuda suscripció. Pel demés ja li contestaré en carta particular. J. B. (Valls).—Accepta lo que diu. J. C. (Carme).—Rebuda l' setmana passada la carta ab 650 presencias. F. R. (Sant Celoni).—Fet l' augment en lo pedido. Ll. C. (Palafregell).—Fet lo cambi de nom y l' augment del pedido. Lo sello del Recibí vol 8 rals.

DE SALIENT À IGUALADA Y VICE-VERSA

VIATJE MISTERIÓS D' UN PASTOR Y UNA DONZELLA ILUSTRAT AB CARICATURAS

ALMANACH DE LA TRAMONTANA per l' any 1888